

Доля
людські

САНІТАРКА. ТЕПЕР КОЛИШНЯ

Санітарка Варвара пошла разом зі своєю подругою Ганною на носилках покійника в морг. Східець не було, а просто прокладені дві дошки. Треба дуже обережно йти, щоб не впасти з таким специфічним вантажем. Раптом з темної кімнати, яку відвели під морг, почувилась фиркання і тупіт. Варварина подруга кинула ношу і навтьоки. Та п'ятнадцятирічна санітарка не злякалась. Чиркнула сирником і побачила таку картину: біля кількох мерців, що лежали прямо на землі, мирно бродив кінь. Як він сюди потрапив, важко сказати. У воєнний час бездомних тварин блукало чимало. Варвара вигнала коня, затягнула свою нещасну ношу і повернулася на робоче місце.

Тоді, у 44-му році, Варвари Сергіївни Горозій виповнилось ледь п'ятнадцять. Батька уже не було в живих, а всім ї десятиро дітей, двоє з яких

уже померли з голоду. Ось і вимушена була піти дівчина на роботу. Звісно, підлітку така праця була не до снаги. Спочатку боліла хворих. Та згодом звикла. Бігала у важких німецьких черевиках, робила багато шуму. За що завжди мала зауваження з боку лікарів.

Але хворі швидко полюбili Варю. Всюди вона встигала, всім допомагала. То повернути тяжко пораненого на інший бік на солом'яному матрасі, то контуженому підморити таку ж солом'яну подушку, іншому німеччому води подати. Було

це на Харківщині. Війна закінчувалася. Поранених все менше граплялось у лікарні. Більше було просто хворих, голодних і холодних людей. Їм давали по 500 грамів хліба. Але його часто не вистачало, і люди вмирили, як отруєні комахи. Одного разу Варвара помітила в палаті, де мешкала ціла сім'я, як батько відбирав у дітей хліб і з'їдав сам. Кричуща несправедливість так образила дитяче серце, що дівчина не витримала і розказала головному. Горобатька з лікарні потурили. А Варвара нажила собі серйозного ворога.

Пригадує Варвара Сергіївна і часи окупації їхнього села фашистами. Німці зайняли їхню хату, а сім'я жила у сусідньому погребі. Часто з подругами прокрадалися на цукрозавод, щоб знайти груцирку чи буряк. Якось потрапили під час вилазки під німецькі кулі, але вбило не їх, а старого ді-

дуся, що не міг уже швидко бігати.

Ось так і жили. Бомбили часто, то Варя виходила з погребу під той обстріл і чекала, поки якийсь осколок не перерве питку її життя. Так не хотілося жити. Та доля розпорядилася по-своєму. Вдалося вистояти у грізний час воєнного і післявоєнного лихоліття. Її кропиву і лободу, опалювали грубку полином.

У 1953 році Варвара Сергіївна переїхала у Тучин. Сюди покликала її двоюрідна сестра, яку колись Варварина сім'я врятувала від голодної

свою майже піввікову роботу. Зустрічався я з героїнею нашої оповіді у той час, коли вона прибігла з паливного складу. Уже три дні бігас від сільради до паливного, щоб взяти вугілля, і все не вдається. Важко нині пенсіонерам. Але ще важче, коли не хочуть тебе чути. Просила весною, завчасно, у лікарні дати їй коні впорати город, то дали аж через 10 днів. Сказали: є більш заслужені.

Дуже не хотілося, щоб оголошення цього факту зашкодило б В. С. Горозій у відносинах з колективом. Варвара Сергіївна не скаржилася. І її іноді ще кличуть почергувати за когось, якщо є така потреба. Але, люди добрі, давайте будемо уважніші до тих стареньких, що все життя віддали праці, щоб держава була багатію. А нині держава не може захистити їх. Хто ж захистить від холоду, байдужості, як не трудові колективи, їх керівники на місцях?

Варвара Сергіївна все ж щаслива людина. Щаслива дітьми, внуками. Син Віктор — військовий. Живе у Підмоков'ї. Дочка Галина проживає у Тучині, недалеко від матері з батьком. Та щаслива й іншим. Пам'ятають люди її добре серце. Часто на вулицях Тучина зустрічають колишню санітарку і вітаються.

— Добрий день, Варваро Сергіївно! Не пригадує мене? Я лежала в лікарні. І ви мені були як рідна.

Привидляється, коли пригадує, а коли й ні, бо скільки-то хворих, німецьких і страждених проїшло через її руки.

Андрій БАБІНЕЦЬ.
с. Тучин.

смерті. Влаштувалася дівчина санітаркою. На свою звичну посаду, яку полюбила на все життя. Роботи було багато, але її ніколи не боялась молада, а потім уже й не молода санітарка. Лікарня розбудовувалася, то доводилось не лише хворих доглядати, а й пісок, цеглу, торф носити.

П'ять років була санітаркою в операційній. Всякого набачилася, але завжди її ставленням до праці, до хворих були задоволені. Останнім часом Варвара Сергіївна санітарка в пологовому відділенні. І коли мали проводити скорочення штату, то всім колективом пішли до головного лікаря, щоб під цей Дамоклів меч не потрапила їхня уміла і добросовісна санітарка. Так пройшло ще два роки. У трудовій книжці налічено 49 років стажу.

Нині Варвара Сергіївна Горозій на пенсії. Отримує 77 тисяч карбованців за